

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **B. D.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020, č. j. MV-57005-3/OAM-2020

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2020, č. j. MV-57005-3/OAM-2020, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016, č. j. KRPA-452785-55/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území členských států EU v délce 2 roky. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno odvolacím orgánem, a to rozhodnutím ze dne 7. 9. 2016, č. j. CPR-18929-2/ČJ-2016-930310-V243. Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75A 29/2016 – 95, zamítnuta, a následně byla zamítnuta i kasační stížnost, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 – 22.

2. Podáním ze dne 24. 7. 2019 žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí dle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Důvodem žádosti byla skutečnost, že se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie – své dcery N. B., narozené dne ..., která nabyla státní občanství ČR. Usnesením Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 24. 2. 2020, č. j. CPR-29492-15/ČJ-2019-930310-V214 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí zastaveno, neboť žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU, tj. v daném případě dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2020, č. j. MV-57005-3/OAM-2020, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí. Žalobou datovanou dne 6. 5. 2020 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě shrnul, že k prokázání skutečného stavu věci navrhl ve správním řízení svůj výsledek a výsledek své dcery. Správní orgán I. stupně však tyto navržené důkazy neprovedl jako nadbytečné. Tím správní orgán porušil ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti.
4. Žalobce dále citoval rozsáhlé části odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že není zřejmé, proč vlastně správní orgán I. stupně navrhané výsledky neprovedl. Skutečná péče o dítě starší 18-ti let se jen těžko prokazuje jiným způsobem než výsledkem rodiče a dítěte. U mladšího dítěte je samozřejmě možné předložit například potvrzení ze školy, že rodič vodí dítě do školy a chodí na schůzky rodičovského sdružení nebo potvrzení od dětského lékaře, že k němu rodič s dítětem dochází. U dítěte staršího 18-ti let, jako je tomu v tomto případě, však takové ani obdobné důkazy předložit nelze. Nejvhodnějším důkazem je proto výsledek.
5. Žalobce sdělil, že mu rovněž není zřejmé, proč správní orgán neprovedení výsledků odůvodnil tím, že nikdo z rodiny nebyl při pobytové kontrole zastižen doma. Provedení nebo neprovedení výsledku nemůže být závislé na tom, že správní orgán prováděl pobytové kontroly zrovna v době, kdy nikdo nebyl doma. Podle žalobce naopak fakt, že při pobytových kontrolách nikdo nebyl zastižen doma, zvýrazňuje nezbytnost provedení navrhaných výsledků.
6. Žalovaný neprovedení navrhaného výsledku odůvodnil tím, že „*Za popsanych okolností správní orgán nebyl oprávněn nutit účastníky k úkonům, které oni sami nebyli ochotni ani na výzvu provést. Pro nedostatek jakýchkoli relevantních údajů, tvrzení, prohlášení či dokumentů nemohly ani sledovat důvod k provedení výsledků účastníků, neboť od nich nezískaly žádné informace, které by mohly být těmito výsledky ověřeny, případně potvrzeny. Proto považovaly*

provedení výsledků za nedůvodné a nepřístupily k nim.“ Žalobce k tomu namítl, že ve výzvě k odstranění vad žádosti byl vyzván k doložení dokladů a důkazů. Nebyla mu vytýkána správním orgánem I. stupně vada žádosti spočívající v nedostatku relevantních údajů, tvrzení a prohlášení, tedy vada spočívající v neunesení břemene tvrzení. Žalobce měl za to, že břemeno tvrzení ve své žádosti unesl v dostatečné míře, aby tato tvrzení mohl správní orgán I. stupně ověřit navrhovanými důkazy, zejména výsledky a pobytovou kontrolou. Pokud měl správní orgán I. stupně za to, že žádosti trpí vadou spočívající v tom, že tvrzení v žádosti uvedená jsou nedostačující, měl žalobce vyzvat k odstranění takové vady podle § 45 odst. 2 správního řádu. Takovou výzvu však správní orgán I. stupně žalobci nedal, a proto údajné vady žádosti nemohou jít k tíži žalobce.

7. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí, a zároveň uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve svém vyjádření ze dne 16. 6. 2020 žalovaný sdělil, že popírá oprávněnost námitek uvedených v žalobě a současně s nimi nesouhlasí. Žalovaný předně odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že se námitkami uvedenými v žalobě zabýval již v odůvodnění napadeného rozhodnutí a s tímto odůvodněním se i nadále ztotožňuje. V napadeném rozhodnutí vysvětlil zcela dostačujícím způsobem, z jakého důvodu nebyl s žalobcem a jeho dcerou proveden navrhovaný pohovor, přičemž žalobce a jeho dcera měli v průběhu řízení možnosti vyjádřit se ke svému rodinnému a soukromému životu, včetně prokázání skutečné péče o osobu N. B., a zároveň měli příležitost doložit průkazné dokumenty a materiály na podporu svých tvrzení. V napadeném rozhodnutí žalovaný také vysvětlil okolnosti ve spojitosti s pobytovými kontrolami, když ani v šesti případech se žalobce na příslušné adrese nikdy nepodařilo zastihnout a vysvětlil, z jakého důvodu žalobce a jeho dcera nebyli o pobytových kontrolách s předstihem vyrozuměni. Žalovaný své odůvodnění rovněž podpořil četnými citacemi z judikátů NSS v Brně. Pokud se žalobce omezil na obecná tvrzení o rodinném životě a neprojevil aktivitu doložit konkrétní tvrzení ohledně skutečné péče o svou dceru, přestože v průběhu řízení toto minimálně měl možnost písemně učinit, nelze tuto pasivitu vyčítat žalovanému.
9. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

10. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
11. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl poučen, že nevyjádří-li účastník řízení do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, má se za to, že souhlas s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání, je udělen.
13. **Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.**

14. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *Policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí*^{5d}), kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
15. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*
16. Ze správního spisu je patrné, že žalobci bylo dne 7. 7. 2016 uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 9. 2016 poté, co bylo potvrzeno odvolacím orgánem. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že se žalobce neúspěšně domáhal zrušení tohoto rozhodnutí před správními soudy, jak je uvedeno výše (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75A 29/2016 – 95, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 – 22). Dne 24. 7. 2019 žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že se stal rodinným příslušníkem občana EU. K žádosti doložil Listinu o nabytí státního občanství ze dne 12. 7. 2019, kterou bylo dceři žalobce uděleno státní občanství ČR. Dne 9. 9. 2019 zaslal správní orgán I. stupně žalobci výzvu k odstranění nedostatků podání a usnesením správní řízení přerušil na dobu 30 dnů. Ve výzvě správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce na podporu svých tvrzení k žádosti nedoložil žádné hodnověrné důkazy (vyjma listiny o nabytí státního občanství své dcery), které by jednoznačně prokázaly, že je v postavení rodiče občana EU, o kterého skutečně pečuje, proto jej vyzval k jejich doložení. Zároveň byl žalobce upozorněn, že právě na něm spočívá břemeno tvrzení a břemeno důkazní, aby správnímu orgánu prokázal skutečnou péči o občana EU mladšího 21 let. K odstranění nedostatků podání byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 13. 9. 2019, v němž navrhl, aby k prokázání skutečného stavu věci byl proveden výslech jeho osoby a jeho dcery, a dále provedena pobyťová kontrola na adrese X. Ve správním spise je dále založeno sdělení ze dne 6. 1. 2020 o výsledku pobyťové kontroly uskutečněné dožádaným správním orgánem, v němž je uvedeno, že na výše uvedené adrese *byly opakovaně (nejméně 6x) vysílány hlídky, ale nikdy se nepodařilo jmenovanou osobu kontaktovat.* Z dalších dokumentů je pak patrné, že jedna z pobyťových kontrol byla provedena dne 29. 10. 2019 v 8:30 hodin a jedna dne 5. 11. 2019 v 14:30 hodin. K ostatním pobyťovým kontrolám nejsou podrobnosti ze správního spisu známy. Dne 14. 1. 2020 bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno oznámení ze dne 13. 1. 2020 o ukončení dokazování a možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí, včetně možnosti vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí, ve lhůtě 10 dnů. Tuto možnost žalobce nevyužil. Žádné další důkazní prostředky nebo návrhy na provedení důkazů správní spis neobsahuje.
17. Správní orgány založily svá rozhodnutí na tom, že žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konkrétně tedy že o svou dceru skutečně pečuje. Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, totiž že k prokázání skutečné péče nepostačuje pouze formální existence rodičovské odpovědnosti, ale je nutné prokázání jejího skutečného výkonu. Žalobce k prokázání povahy svého vztahu jako rodiče ke své zletilé dceři navrhoval provedení

jejich výsledcích. Soud souhlasí s žalobcem, že právě výsledek těchto osob je pro posouzení jejich vztahu významným důkazním prostředkem, ačkoli jistě nikoli jediným.

18. Obdobnou věci se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 Azs 274/2015 – 32, v němž se mj. vyjádřil k povaze důkazních prostředků, s níž se zdejší soud plně ztotožňuje: „*Nejvyšší správní soud nejdříve připomíná závěry rozsudku ze dne 16. 2. 2005, čj. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS. Podle něj dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nablíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. ... Podle § 51 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. ... Návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). ... Správní orgány ani soud nemohou předjímat, co by navržené svědkové vypověděli, ani odmítnout provedení důkazu s tvrzením, že by beztak vypovídali ve prospěch stěžovatele. Výpověď navrženého svědka nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský nebo jiný blízký vztah účastníka řízení ke svědkovi (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS).*“
19. Není jisté povinností správního orgánu vždy provést veškeré výsledky, jichž se účastník domáhá. Pokud ale účastníci, jejichž skutečný vzájemný vztah má být objasněn, k prokázání svých tvrzení navrhnou své výsledky, musel by správní orgán argumentovat velmi důkladně, hodlal-li by tomuto návrhu nevyhovět.
20. Jiná situace by byla v případě nesplnění další kumulativní podmínky v ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Srovnat lze rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 Azs 150/2019 – 41: „*NSS podotýká, že k dokazování by naopak nebyl důvod, pokud by nebyla splněna další zákonná podmínka § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy hrozilo by nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. V této věci je nesporné, že nic takového od stěžovatele nehrozilo.*“ Ani v nyní řešeném případě však nelze z ničeho usuzovat, že by tato negativní podmínka byla naplněna.
21. Soud poukazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016 – 44, kde se uvádí: „*Tvrzení stěžovatele o porušení povinnosti zjistit všechny rozhodné skutečnosti žalovaným také není opodstatněné. Správní orgán při zjišťování existence, resp. kvalitativní a kvantitativní stránky tvrzeného vztahu stěžovatele a paní M. C., nemohl než vycházet především z tvrzení uplatněných stěžovatelem (viz odstavec [21]*

odůvodnění tohoto rozsudku; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2013, č. j. 6 As 26/2013 - 35, obdobně aplikovaný i na situaci, kdy stěžovatel v řízení o správním vyhoštění tvrdí, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie); povinností správního orgánu je zde vést účastníka řízení o správním vyhoštění k tomu, aby tvrzení a důkazy k jejich prokázání mohl v řízení uplatnit, resp. v nezbytném rozsahu navržené důkazy provést, zejména tím, že vyslechne svědky a vyzve stěžovatele k předložení relevantních listinných důkazů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. prosince 2013, č. j. 11 A 189/2012 - 29). V projednávané věci žalovaný, respektive správní orgán I. stupně této své povinnosti dostál, výslech M. C. dne 12. ledna 2016 rozhodně nelze označit za pouze formalistický, jak naznačuje stěžovatel.“

22. Na základě citovaných rozhodnutí lze uzavřít, že pokud tedy správní orgán odmítne provést nějaký důkaz pro nadbytečnost, musí věnovat zvýšenou pozornost odůvodnění, proč jeho provedení považuje za nadbytečné, případně jaké již provedené důkazy prokazují danou skutečnost či její opak.
23. V daném případě však soud dospěl k závěru, že správní orgán této své povinnosti nedostál a tudíž nebyly splněny podmínky pro nevyhovění návrhu na provedení svědeckých výpovědí žalobce a jeho dcery. Správní orgány svým postupem neumožnily žalobci uplatnit svá procesní práva ve správním řízení (§ 4 odst. 4 správního řádu), čímž zatížily své rozhodnutí vadou řízení.
24. Soud závěrem podotýká, že podle § 56 odst. 1 s. ř. s. *soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci.* Ustanovení § 56 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že soud projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění. V dané věci je rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno usnesení o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ačkoli se v dané věci tedy nejedná přímo o rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze odhlédnout od úzkého vztahu mezi oběma rozhodnutími a případné návaznosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud tak dospěl k závěru, že je v daném případě dán závažný důvod pro přednostní projednání a rozhodnutí věci dle ustanovení § 56 odst. 1 s. ř. s., části věty za středníkem.

Rozhodnutí soudu

25. Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil. V dalším řízení se správní orgány budou muset blíže zabývat otázkou, zda je pro rozhodnutí ve věci nezbytné provést žalobcem navrhovaný výslech jeho osoby a jeho dcery, případně blíže zdůvodnit, proč takovému návrhu nevyhovují. Nyní vysloveným právním názorem jsou správní orgány nadále vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

26. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11 228 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6 200 + DPH = 7 502 Kč) a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3

advokátního tarifu (600 + DPH = 726 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu